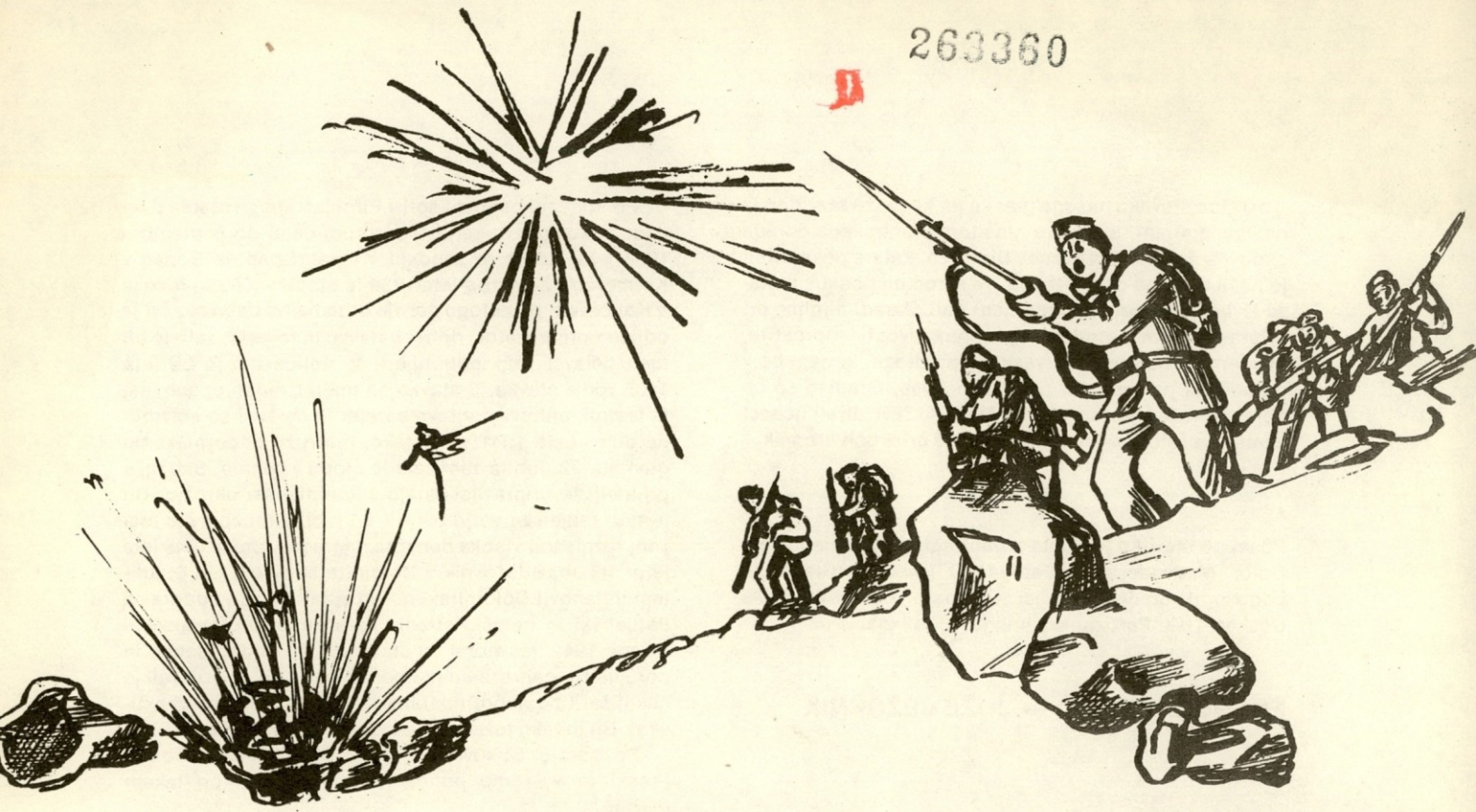

263360

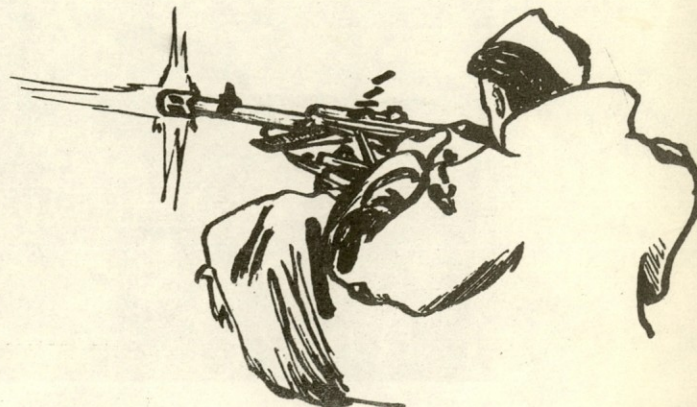
PIONIRSKI ODRED HEROJA FRANCA BUKOVCA

**COLORJEVE
INFORMACIJE**

maj 1977 posebna številka (64)

leto 6

KRŽIŠNIK MIRKO

Tokratna številka našega glasila je, kot je že razvidno iz naslovne strani, skupna z glasilom pionirskega odreda osnovne šole heroja Franca Bukovca, katere pokrovitelj je naša delovna organizacija. Je skromen poskus prikaza življenja in dela na omenjeni šoli. Zaradi naglice pri pripravi, nam storjene pomanjkljivosti oprostite, obenem pa bomo veseli vsakega predloga, ki nam bo v pomoč pri naslednjem takem poskusu. Gradivo so ob pomoči mentorja prof. EVELINE KAJZER zbrali učenci sami, le s fotografijami je na pomoč priskočil urednik.

Posebno številko je izdala organizacija združenega dela Color Medvode v nakladi 1500 izvodov. Glavni in odgovorni urednik Franci Rozman. Oprema: Pavle Učakar. Tisk: Partizanska knjiga, Ljubljana.

FRANC BUKOVEC — JOŽE JEŽOVNIK

Narodni heroj Franc Bukovec se je rodil na Verju 9. 14. marca 1910. Bil je sin kmečkih staršev. Doma je bilo 6 otrok, živeli so v revščini in pomanjkanju, zato sta jih starša vzgajala v naprednem duhu, za borbo proti izkoriščanju in za boljše življenje.

Po končani osnovni šoli v Pirničah sta ga starša dala v uk za kovinostrugarja. Tu je tudi delal do septembra 1933 leta, ko se je zaposlil v tovarni papirja Bonač v Količevem. Že okrog leta 1930 je stopil v KPJ in tako je v Količevem po nalogu partije organiziral delavce. Bil je odličen organizator, dober delavec in tovariš, zato je bil med delavci zelo priljubljen. V Količevem je bil leta 1935 vodja stavke. S stavko so imeli izreden uspeh, saj je lastnik njihove zahteve sprejel in delavci so se vrnili na delo. Leta 1941 se je takoj pridružil odporniškemu gibanju. 22. junija 1941 leta je stopil v ilegalo. Skupaj s prijatelji je pripravljaj vstajo v kamniškem okrožju. Bil je tudi ranjen in se je zdravil v Ljubljani, čeprav je bila zanj razpisana visoka denarna nagrada. Junija 1945 leta je prišel Jože Ježovnik v Dolomite in med 1. in 6. julijem ustanovil Dolomitski odred z nalogo, da operira na italijanski in nemški strani. To so uspešno izvajali in jeseni 1942 je moral v štab, da bi oddal denar in poročila. V nahrbtniku je imel bombe. Ko so počivali je nekaj šaril po nahrbtniku in eno bombo po nesreči aktiviral. Bil je tako težko ranjen, da je ranam podlegel.

Po heroju Bukovcu se imenuje tudi naša šola v Preski in vsi smo ponosni, da nosi ime po takem heroju.

Mnogi, ko slišijo to ime, ne vedo, kako težka je bila njegova življenjska pot. Bojeval se je za pravice, ki jih mi danes uživamo in o katerih so včasih samo sanjali.

ŠOLSKA KRONIKA

Medvode s Presko so že v prejšnjem stoletju štejele lepo število hiš, zato se je pojavila potreba po šoli in šolanih ljudeh. Toda težava je bila dobiti učitelja.

Leta 1835 pa se je pojavil Anton Jerše iz Verja, ki je bil pismen, in je tako postal prvi preški učitelj. V svoji hiši je poučeval 8 otrok, seveda za plačilo, a po 3 letih je spoznal, da ni zmožen otrok naučiti tisto, kar on zna. Tako je Preska za dolgih 12 let ostala brez učitelja. Takrat pa je Jožef Lombergar začel poučevati v cerkvi. Toda tudi on se ni dobro obnesel in leta 1856 je učiteljsko službo nastopil Anton Ozimk, ki je postal prvi pravi učitelj. Leta 1861 je poučeval 60 do 80 šolo-obveznih otrok. Čez 4 leta je bil v Preski požar. Pogorel je tudi farovž, kjer je Ozimk učil, zato so v 2 letih sezidali novo šolo. Tri leta je Anton še učil v novi šoli, potem pa se je podal v Sorico poučevat tamkajšnjo mladino. V naslednjih sedmih letih se je izmenjalo še precej učiteljev, nato pa je službo nastopil stalni učitelj Frančišek Praprotnik, ki je poučeval do upokojitve leta 1895, ko so mu podelili tudi častno diplomu. Čez štiri leta so enorazrednico povečali v dvorazrednico in leta 1905 je šolo obiskovalo že 180 otrok. Po končani I. svetovni vojni je šolski upravitelj postal Alojzij Kržišnik, kateremu gre velika čast, saj je dvorazrednico spremenil v šestrazrednico. Leta 1922 so se začeli pripravljati na gradnjo nove šole in tako so ustanovili šolski fond. Čez štiri leta je bila v Medvodah in v Preski velika poplava, zato je bil tudi pouk za nekaj časa prekinjen. Že čez dve leti, to je leta 1928, se je

krajevni šolski odbor odločil, da bo kupil parcelo za novo šolo. Imeli so velike težave pri izbiri zemljišča in naposled so se odločili za parcelo na Labornici. 27. februarja 1930 so začeli kopati zemljo in čez mesec dni so že začeli z betoniranjem temeljev. Kmalu nato so pričeli zidati. Dela so potekala hitro in 13. septembra 1931 je bila slovesna otvoritev narodne šole. O tej moderni šoli so pisali tudi časopisi. Največ zaslug pri postavitvi in ureditvi nove šole gre Alojzu Kržišniku. S to pridobitvijo se je znatno povečalo število učencev in razne nalezljive bolezni so počasi začele izginjati. Ta šola je postala šestrazrednica s 4 oddelki osnovne ljudske šole in dvema oddelkoma višje ljudske šole, t.j. gimnazije. Pouk je potekal v najlepšem redu do 6. aprila 1941, ko se je pričela II. svetovna vojna. Slovenski učitelji so morali zapustiti šolo in pouk se je začel v nemščini in je trajal 2 šolski leti. Kasneje je delovala tajna slovenska šola, po končani vojni pa se je zopet začela redna šola. Organizirali so različne krožke in kmalu je šola postala pretesna. Leta 1961 so se odločili, da postavijo nov šolski objekt. Nekateri so bili za dograditev k stari, drugi pa, da se postavi nova v Medvodah. Končno so se zedinili in 1. avgusta 1961 so začeli kopati zemljo poleg stare šole. Pri kopanju so naleteli na skalo, ki jo je bilo treba razstreliti. Po razstrelitvi so opazili odtise praproti, kar pomeni, da je skala iz karbonske dobe. Nekaj so poslali v muzej, nekaj pa je ostalo na šoli. Betoniranje temeljev se je začelo 11. septembra, kmalu nato so prišli na vrsto zidarji. Po prekinitvi so se dela nadaljevala aprila 1963. Poleg del za novo šolo so v stari šoli napeljali centralno kurjavo, ozvočenje, novo električno napeljavo, zvonec, prepleskali so stene in opravili še vrsto drugih del. Takrat je bilo že 629 učencev. Pred uradno otvoritvijo, ki je bila 17. maja 1964, je kipar Anton Segulin naredil kip Franca Bukovca. Izdelal ga je po spominskih njegovih brata ter po slikah. Denar zanj je dala Tekstilna tovarna. Postavili so ga v šolsko avlo. Istočasno z otvoritvijo je bilo tudi odkritje tega kipa. Vest o novi šoli v Preski je obšla celo Slovenijo pa tudi v ZDA v slovenskem časopisu "Prosveta" je bil članek o njej. Otvoritev je bila zares svečana. Udeležilo se je je precej občanov, saj so razposlali mnogo vabil in plakatov. Šola je v celoti stala 132 milijonov din, kar je razmeroma poceni. Sredstva za gradnjo so dali prebivalci, občina Šiška, tovarne Color, Celuloza, Tesnilka in elektrarna. Sedaj je bilo dovolj prostora, zato so v stari šoli uredili mlečno kuhinjo in adaptirali varstvo. Pomladi 1966 so okrog šole uredili dvorišče in vrt. Pouk je odlično potekal pod vodstvom ravnatelja Jaka Žagarja. A zaradi bolezni mu je kruta smrt pretrgala nit življenja tri dni pred koncem šolskega leta 1967/68, katerega je spremljal do zadnjega diha. Mnoge organizacije so izrazile globoko sožalje in 19. junija so ga spremili na njegovi zadnji poti. Nasledil ga je Anton Avsec, njega pa Franc Pokorn, ki je že prej deloval na šoli kot učitelj. Pred nami se je postavilo vprašanje telovadnice. Pouk telesne vzgoje smo imeli v Partizanu, ki je precej oddaljen od šole. Tja smo morali hoditi v vsakem vremenu in se potem vračati v šolo k pouku. Končno so prišli do spoznanja, da je telovadnica nujno potrebna. Prvo lopato so zasadili 11. junija 1974 in kmalu je Graditelj Kamnik telovadnico prizidal k šoli. Ta telovadnica je bila zgrajena iz sredstev samoprispevka. Moderno so jo opremili in leta

1975 je v njej že stekel pouk telesne vzgoje. S tem objektom smo dobili še večnamenski prostor. Telovadnica nam je v veliko zadoščenje. Osvobodila nas je hoje v Partizan, zamujanja pouka pa tudi nekaterih bolezni smo se otresli. Sedaj je naša šola zgrajena iz treh delov in jo obiskuje 772 učencev. Svečano stoji na nekoliko višjem predelu.

Toda Medvode se industrializirajo in število prebivalcev se iz leta v leto večja, z njimi pa tudi število šoloobveznih otrok. Tako ta šola zopet postaja pretesna, zato bodo kmalu začeli graditi novo šolo v Medvodah, ki bo prav tako zgrajena iz sredstev samoprispevka. Iz vsega tega je razvidno, da naša šola zelo sodeluje z raznimi delovnimi organizacijami, kot so Color, Tekstilna in druge.

Barbara Sajovic, 8.b.

NAŠI USPEHI

Leto 1976 je mimo in prav bi bilo, da bi pregledali dosedanje delo ŠŠD. Dosegli smo ogromno upehov in dobili veliko diplom in pokalov. Sodelovali smo skoraj na vseh tekmovanjih in tudi na naši šoli prirejali tekmovanja.

V oktobru smo pripravili tekmovanje v krosu, v katerem so tekmovali vsi učenci in učenke naše šole. Najboljši so potem odšli na kros Dela v Mursko Soboto. Z naše šole sta bila to: Pustovrh Miran in Bezljaj Zlata. Oba sta tudi na krosu Dela pokazala, kaj zmoreta. Med tem so se na naši šoli vršila nadaljna tekmovanja. Tekmovali smo v košarki, najprej dečki, potem pa še deklice. Boji pod košem so bili ogorčeni in napeti. Na koncu je pri dečkih zmagala ekipa 8. a pred 8. b in 7. b. Pri deklicah je zmagala ekipa 8.b. pred 7. b in 8.c.

Potem je bilo na vrsti tekmovanje v plavanju. Kot vsako leto smo tudi letos plavali v zimskem bazenu v Kranju. Tekmovali so vsi razredi od 5. do 8. Po ogorčenih bojih je imel na celi šoli najboljši rezultat Kebe Jurij, ki je plaval s časom 15,0, njegov sošolec Avsec Borut, pa je plaval 15,4 in je zasedel 2. mesto. Pri deklicah pa je zmagala Jesih Lidija.

Za plavanjem smo začeli z namiznim tenisom. Najprej so si z žrebanjem zagotovili pare dečki. Kot so vsi pričakovali, je zmagala 8.a. Nato so igrale deklice. Zmagal je 7.b, drugi je bil 8.a, sledil mu je 7.a.

Nato smo, da bi pregledali rezultate, organizirali konferenco ŠŠD, na katero smo povabili delegate iz drugih ŠŠD in predstavnike TVD Partizan in ŠD Color iz Medvod. Na tej seji smo ocenili preteklo delo in sprejeli program za leto 1977. Izvolili smo tudi 26 članov za izvršni odbor. Med drugim smo se tzu domenili s ŠD Color za pripravo strelskega tekmovanja. Zmagal je Sedej Jani, ki je od 150 možnih zadel 86 krogov, drugi je bil Bezek Primož, ki je zadel 85

Šola v naravi ...

krogov in tretji je bil Pivk Igor, ki je zadel 83 krogov.

Vsi so dobili lepe nagrade.

Tekmovala so tudi dekleta. Prva je bila Triler Suzana. Tudi one so dobile nagrade, ki jih je prispevalo SD Color. Pri skupni uvrstitvi pa je zmagal 6.b in je dobil pokal.

To so bila glavna tekmovanja v tem letu in upam, da bomo tudi v prihodnosti uspešno tekmovali in pomerjali svoje moči v različnih športnih panogah.

Ječnik Samo, 8.b.

DELAVEC NEKOČ IN DANES

Moj dedek mi je pripovedoval, kako je bilo včasih, ko je bil zaposlen v tovarni Color. "Delal sem rad, čeprav je bilo težko in naporno. Nismo imeli dvigal, vozičkov za prevažanje ne zračnih in ogrevanih prostorov in ne organizirane malice. Po blatnem dvorišču smo valili dvestokilogramske sode, ker nismo imeli viličarjev. Za izdelavo barve smo nosili težke vreče raznih pigmentov, jih stresali v mešalne kadi in šele nato spustili mešalec, da je vse skupaj zmešal. Tak je bil postopek za izdelavo barv pred petindvajsetimi leti. Toda nismo se držali samo svojega dela. Kadar so prispele po železnici surovine, smo šli ven pomagat

iztovarjati vagone. Dostikrat nam je pomagal tudi direktor. Bili smo složni in tovariški. Nismo spraševali po denarju, ampak kakšen je naš uspeh. Vidno smo napredovali saj to je tudi dokaz, ki ga danes lahko vidite."

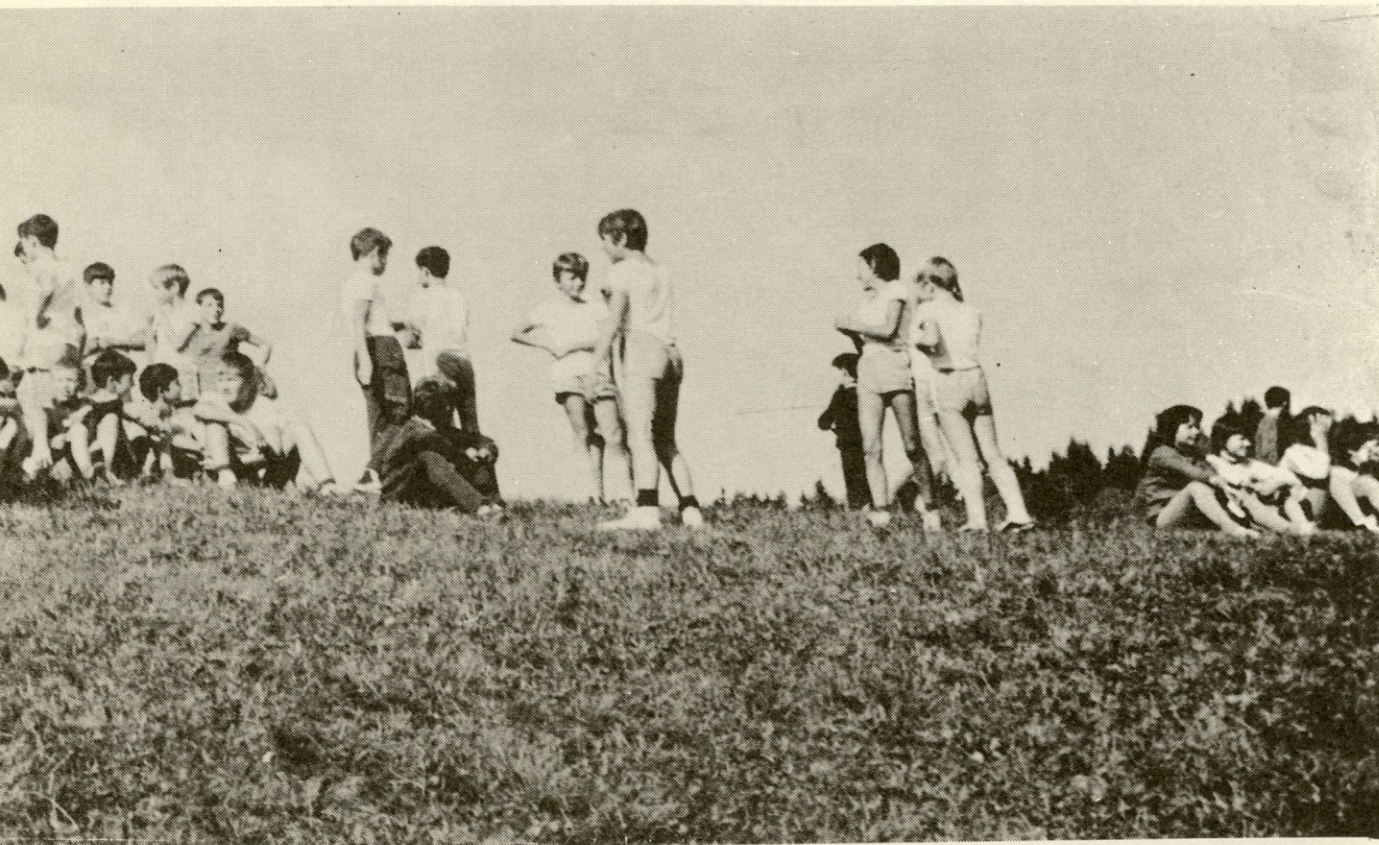
Tako je končal moj ded svojo pripoved. Danes pa je vse drugače. Iz tiste majhne stavbe, ki je stala sredi Medvod, se v Preski razprostirajo velike hale z modernimi avtomatskimi stroji, raznimi dvigali in še drugimi aparaturnami. Sedaj jim je priskrbljena malica. Tudi stanovanja jim delijo ali pa denar, s katerim gradijo hiše. Imajo veliko več pravic in so z zakonom zaščiteni. Pa če bi jih vprašali, če so zadovoljni, kaj mislite, da bi odgovorili?

Marjana Resman, 6.a.

NAJIN PRVI INTERVJU

Razgovor z Jožetom Globočnikom in Antonom Polenškom

Ob izdaji skupne številke glasila Colorjeve informacije in glasila osnovne šole heroja Franca Bukovca "Brtje", sva se po dogovoru z novinarjem Francem Rozmanom odpravili v Color. Pred seboj sva imeli težavno nalogo: predstavitev dveh delavcev!

Prvi med njima je bil Jože Globočnik, visoko kvalificirani strojni ključavničar. Po zgledu očeta se je najprej izučil za kovača. Zaposlen je bil v tistem času v Kovaško-kleparškem podjetju v Medvodah. Po končanem šolanju pa se je zaradi propada podjetja prekvalificiral v strojnega ključavničarja. V Colorju je zaposlen na delovnem mestu predelavec oddelka za vzdrževanje.

Pogovarjali smo se o razvoju Colorja in o medsebojnih odnosih v kolektivu. V Colorju je zaposlen 13 let in dokaj dobro pozna njegov razvoj. V času, ko se je zaposlil v Colorju, je v njem delalo približno 300 ljudi. Povedal nama je, da je bil Color v svojih začetkih oljarna, izdelovali so olja in firnež. Počasi se je razvijal v proizvodnjo barv in tako so potrebe po razširitvi narekovale graditev nove tovarne. "To so bili lepi časi," pravi in si prižge cigareto. Potem pihne dim predse in zagodrnja: "Takrat smo se vsaj vsi med seboj poznali, vedeli smo za težave drugih, kaj pa sedaj? Niti ne poznam vseh zaposlenih, kajti vezan sem le na svoje delovno mesto." Tudi njegovi sodelavci, ki se jih je v času pogovora nabralo precej okoli nas, odobravajoče kimajo. Kaj je vzrok te razdvojenosti?

"Predvsem to, da se naša dejavnost odvija na dveh lokacijah, v novem in starem Colorju. V starem je ostala "administracija" in razvoj, dočim je v novem mešalnica, kuhinja, sinteza, obrat razredčil in skladišče surovin in seveda tudi vzdrževanje!" In kaj dela Jože v oddelku za vzdrževanje, naju je zanimalo? Moral je pogledati razpredelnico, ki je visela na deski, nad mizo, za katero smo sedeli. Potem je odgovoril: "Popravljamo pnevmatske aparature, pretočna merila,

nasploh aparate, ki so v tovarni in se pokvarijo". Na vprašanje, ali sodeluje tudi v športnih tekmovanjih, je odgovoril: "Ja, seveda! Imamo razne vrste tekmovanj in približno šestdeset tekmovalcev, ki sodelujejo na raznih tekmovanjih, kot so npr. športne igre barvarjev Jugoslavije." Ali se vključujete v te igre, naju je dalje zanimalo? "Seveda, jaz sem se vrgel na kegljanje," je ponosno povedal in dodal, da tudi v glasilu Colorjeve informacije redno sodeluje, saj prispeva križanke. Čas naju je neusmiljeno priganjal in sva se morali na hitro posloviti. "Če bosta še kaj potrebovali, se kar oglasita", je dejal in se zadovoljno počehal po bradi.

Pot naju je vodila k drugemu sogovorniku v mešalnico. Pri stroju sva zmotili enega od delavcev. Ne preveč prijazno naju je premeril od nog do glave. Ko sva povedali vzrok obiska, je dejal: "Kva m' bo pa to nugal, pa tako pozno je že!" Ura se je namreč bližala drugi in mudilo se mu je domov. To je bil Anton Polenšek, polkvalificirani delavec, zaposlen kot upravljalec peščenega mlina. Rojen je v Ločnici in že 17 let v Colorju.

Med vojno je bil borec Jurišnega bataljona, ki je nastal leta 1944 v Žireh nad Škofjo Loko. Počasi se je naš pogovor začel odvijati bolj sproščeno. Na vprašanje, koliko članov je štel bataljon je nekaj časa premišljeval, potem pa izstrelil: "Tega se ne spominjam, predaleč je že tega nazaj. Mislim, pa da od 60—80." Zdaj pa se njegovega pripovedovanja ni dalo več ustaviti. "Že pred vojno sem bil član SKOJ-a. Nismo imeli večjih akcij, pač pa veliko sestankov. Ob začetku vojne sem se vključil v Gradnikovo brigado, kajti želel sem postati borec proti okupatorju. Kasneje sem se vključil v vrste jurišnega bataljona. Takrat mi je bilo 19 let.

sproščenost po napornem pouku ...

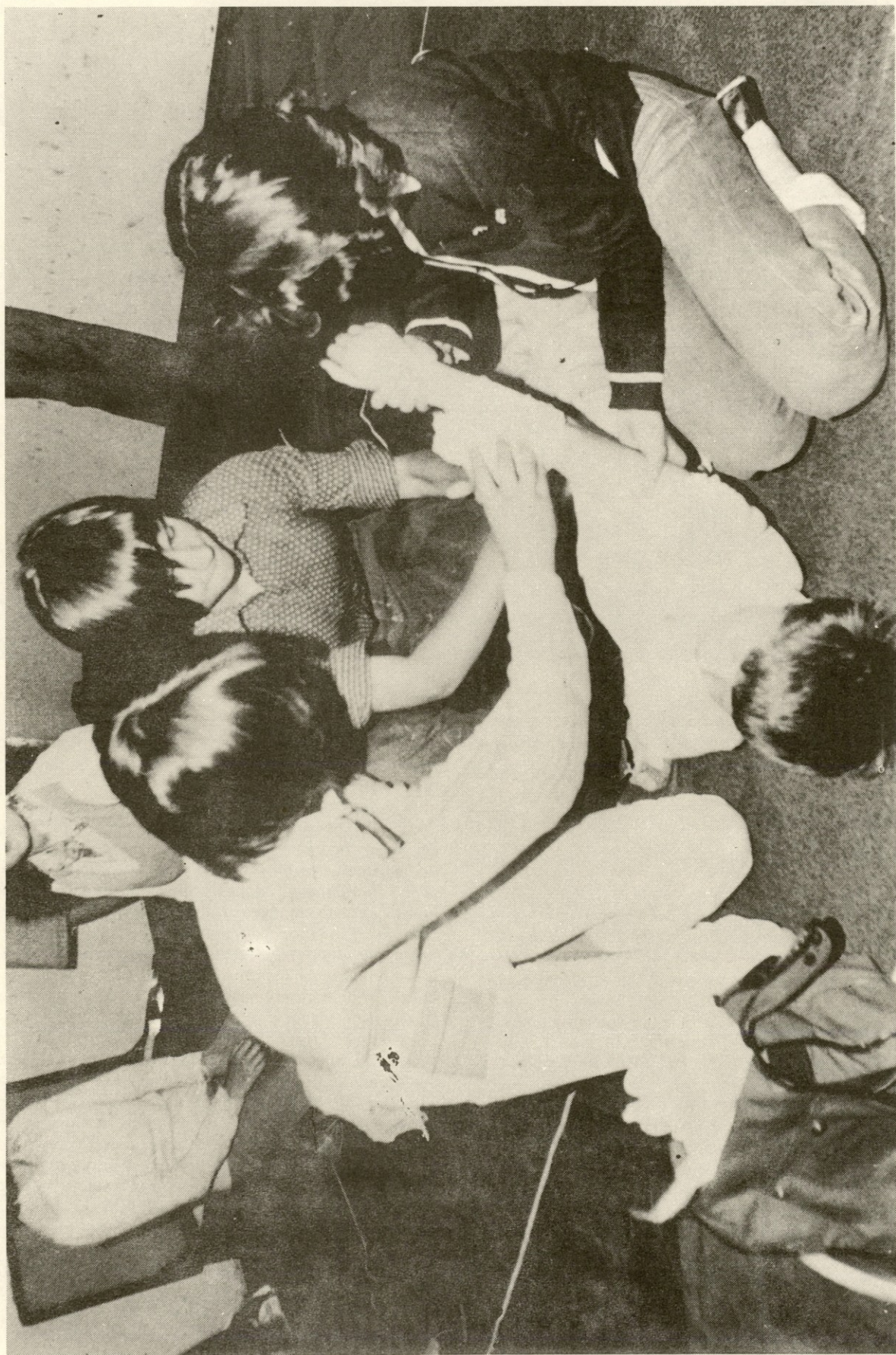
Bataljon se je zadrževal v bližini štaba XXI. divizije, ki je bil v vasi Selo. V eni izmed bitk, datuma se še dobro spominjam, bilo je 16. marca 1945, med veliko ofenzivo, sem bil ranjen. Imel sem 16 hudih ran, najhujše me je ranilo v trebuh, več manjših ran pa sem imel po rokah, nogah in hrbtu. Ležal sem v bolnišnici Franji do konca vojne. Štirinajst dni sem bil nezavesten in so mi samo močili ustnice. Iz 85 kg, kolikor sem jih imel, sem shujšal na 40. Od teh ran imam še vedno posledice. Kljub vsemu pa so lepi spomini na te čase. Z bataljonom smo se zadrževali v okolici Vrhnik in Horjula, tam je delovala tudi bela garda, zato smo morali biti zelo previdni. Podnevi smo se zadrževali v gozdovih, akcije pa smo izvrševali ponoči. Bil pa je naš bataljon pomemben tako kot SS pri Nemcih. Samo škoda je, da smo se po končani vojni tako porazgubili, sploh ne vem koliko nas je še med živimi." Nad tem se je zamislil in utihnil. Potem pa je spet dejal ponosno: "Bili smo tako priznani, da bo o naših dejanjih kmalu izšla knjiga." Zanimalo naju je, kaj dela v prostem času? "Imam še malo zemlje, ki jo obdelujem. Do leta 1957, ko sem se zaposlil v Colorju,

sem bil namreč kmet. Pri delu mi pomagajo tudi sinovi. Sicer pa zelo rad hodim v hribe, oziroma v naravo."

Na vprašanje, kakšno mnenje ima o skrbi za delavce-borce, pa se je nemalo razburil: "Tega pa pri nas ni. Res je sicer, da imamo v tovarni borčevsko organizacijo. Ampak kako deluje? Poglejte moj primer: lani sem bil na dopustu ravno v času praznika Dneva borca. Vsi borci v tovarni so dobili v dar knjigo, tudi zame je bila pripravljena, toda, ko sem prišel z dopusta, so mi sporočili, da se je izgubila. Ali je to način dela z bivšimi borci?" In kako drugače v zasebnem življenju? "Kar gre! Imam tri sinove, od katerih eden ravnotako dela v Colorju. Je pač šel po mojih stopinjah," se je zdaj že dobre volje zasmel. Ura je bila nekaj čez dve, ko sva se poslovili od njega. Na vprašanje, če je še hud, pa je dobrodušno zagodrnjal: "Dajta no! Toda, lahko bi pa le prišle malo prej, ne takrat, ko je treba iz službe!"

Tako se je zaključil najin prvi novinarski pohod!

Lidija Jesih
Tatjana Plešec, 8. b.

7 Izvenšolska dejavnost — tečaj prve pomoči ...

zmagovalna štafeta zmage na 1.000 metrov "Ob žici okupirane Ljubljane", v postavi: Tone Knific, Miran Pustovrh in Jure Kebe ...

ŠTAFETA ZMAGE

"Tukaj imate drese. Izberite si vsak svojega. Prva skupina, lahko greste. Vidimo se četrť čez štiri." Tresk. Vrata so se zaprla za menoj. "Danes zvečer bom tekel 1 km! Ali bom zdržal?" Dres zbašem v torbo, torbo položim na kolo, s kolesom se odpeljem domov. Ura je pet minut do štirih. Teta mi poželi srečo: "Daj, Tonček, leti, da boš ta prvi." "A, to pa ne," smejoč odgovorim. Peljem se s sosedovim avtomobilom, predsedem na petnajstico in že sem v Ljubljani.

Ljubljana nas sprejme z velikim truščem. Pravkar poteka dirka mladih kolesarjev. V šoli Prežihovega Voranca se preoblečem. Počasni se začnem ogrevati. En krog tja, enega nazaj. Ogrevanje. Zamahi rok in nog. Ena, dva, ena, dva. Vsi občutki, vsi gibi, vse se meša s tremo, ki počasni narašča. "Prosimo številke od šestdeset do stodvanajst, da se javijo štarterju!" Postavljamo se pred predajni prostor. Zvezde se prižigajo, nekdo se za mojim hrbtom dere in ... llllll. Prvi že teče. Ne, ni Kebe. Drugi, tretji ne. Aha, je že tu: "Bravo Jure, še malo, daj palico, živio." "Dobro teci," zaslišim za seboj. Aj, velikan me prehiteva. Naj gre

naprej. Koraki so dolgi, noge neutrudno meljejo cesto pred seboj. Še nekdo me prehiteva. Tečeva z ramo ob rami, nato ga spustim naprej. Nobenega več ne spustim naprej!

Prvi ovinek. Množica ploska. Vse hiti mimo mene. Postajam zasopel. Ne, ne, že sedaj. Drugi ovinek. Sedaj samo še ravnina. Nekdo ploska za menoj. Pa me ja kdo ne dohiteva. Pospeši, dihaj bolj globoko! Srce utripa z divjo močjo. "Dajmo Tone," zavpije moj bratranec za menoj. To mi vlije novih moči. Pospešim korak, ne, moram, pogled nazaj me zopet uspava. Deset metrov za menoj je šele tekač. Tretji ovinek. Zbiram zadnje atome moči, pospešim korak, srce bije z neustavljivo silo, pljuča komaj še dajejo dovolj kisika. Predaja: "Na!" Samo to besedico zmorem reči Miranu za njegov kilometer teka. Utrujeno poiščem svojo trenirko in se odpravim na topel čaj. Popijem ga vročega, in odidem v garderobo. Srečam Mirana in Jureta. Miran govori nekaj o prvem mestu. To ni mogoče. Toda tu so čestitke sotekačev in takrat že nekoliko verjamem v zmago. Sedimo v udobnih naslanjačih, se pogovarjamo o teku in pričakujemo — prvo nagrado. "V konkurenci osnovnih šol je zmagala osnovna šola Franca Bukovca." Navdušeno ploskanje, stiski roke, veseli obrazi vseh treh. Dobili smo kupone za pojedino. Prileže se po utrudljivem teku. Na poti domov gledam v sijoče zvezde. Ena od teh je sijala danes tudi zame.

Tone Knific, 8. c.

CILJ NAS VSEH JE DOMOVINA !

Domovina je ena, nam vsem dodeljena. Domovina je svoboda, radost, veselje in delo. Domovina je vse, kar si sploh kdo lahko želi. Domovina smo mi. Mi svobodni ljudje, ki se borimo za svobodo vsega sveta. Domovina je naš dom, ki ga zvesto branimo in bi ga branili pred vsem, kar bi ji utegnilo škodovati.

Naša domovina ima socialistično ureditev. Ta ureditev pa je najbolj pravična do vseh delovnih ljudi, zagotavlja jim osebno svobodo, prosto izbiro poklica in dela. Omogoča tudi sodelovanje pri samoupravljanju vseh družbenih zadev. Bistvo te ureditve je, da vsi ljudje, ki so sposobni delati delajo in živijo od svojega dela in ne od dela drugih. Izkoriščanje drugih ljudi je nepravilno in prepovedano. Mi vsi moramo prispevati za skupnost in razvoj, ker le v tej skupnosti lahko živimo in imamo od nje koristi. Tedaj ljudje živimo v urejeni družbi, tu pa veljajo določena pravila in osnovni red. Temeljna določila o tej ureditvi pa vsebuje ustava. Ustava je najvišji in enotni zakon države, ki določa, kako je le-ta urejena, kakšne pravice in dolžnosti imajo občani, njihove organizacije in skupnosti. Prvo ustavo smo dobili po osvoboditvi leta 1946. Takrat so se začele pri nas uresničevati velike revolucionarne zamisli. Začeli so izvajati agrarno reformo, z njo so odvzeli zemljo veleposestnikom in kapitalistom in jo razdelili med delavne kmete. Začele so se graditi velike hidroelektrarne, da bi za vse bilo dovolj energije, da bi se povsod lahko delalo s pomočjo te energije. Tudi danes niso ljudje nič manj delavni in zato tudi danes rabimo veliko energije. Pri nas v Jugoslaviji se gradijo nove velike termoelektrarne in tudi že jedrske elektrarne, gradijo se nova moderna mesta, nove hitre ceste, nove velike sodobne hotele, restavracije za številne turiste. Počasi vendar zagotovo se razvija tudi kmečki turizem. Gradijo se nove tovarne, da bi se lahko vsi brezposelni ljudje zaposlili in da bi se lahko vsi zdomci, ki so na delu v tujini vrnili domov, da bi živeli od domačega kruha in ne od tujega, ki je dosti bolj grenak od našega, domačega, iz naše domovine. In zato vsi ljudje, že kolikor toliko skrbijo, da bi naša domovina ostala enotna, da se ne bi vtihotapile med nas kakšne hudobne misli.

Vsakdo pa si gotovo želi, da bi našo domovino še naprej vodil, kakor jo je doslej, naš ljubljeni tovariš Tito. Letos praznuje svojo 85-letnico življenja. In gotovo mu vsakdo želi še veliko let. Kakor vsako leto pa je tudi letos krenila na dolgo pot, Titova štafeta, štafeta mladosti, ki bo tovarišu Titu izročila pozdrave in čestitke vseh Jugoslovanov. Na podobno pot pa je krenila tudi kurirčkova torbica, ki opravlja isto delo, da ponese pozdrave mladih pionirjev tovarišu Titu.

Jani Sedej, 8. b.

MOJ PRVI MAJ

Še preden sem vstal, je v mojo sobo posijalo na tisoče sončnih žarkov, ki so se igrali na mojih licih.

Po zajtrku sem se oblekel in poslovil od domačih, kajti moral sem v "Svobodo" na vajo. Pridrvel sem pred blok, ko sem zagledal cvetoče rože, ki so se nastavljale prvim jutranjim sončnim žarkom, zagledal sem tudi bližnja drevesa, ki so se pozibavala v rahli sapici. Zastrmel sem v nebo, ki je bilo modro in nenavadno svetlo. Tu in tam je zalajal kakšen pes. Najlepše, kar pa je bilo v tem prvomajskem jutru, je bilo ptičje petje. Od vsepovsod so se oglašali vrabci, kosi in kaj vem katere ptice vse, saj so pele vsevprek. Bilo je že pošteno vroče, ko sem prišel do samopostrežne trgovine. Na glavni cesti je bilo precej avtomobilov in drugih motornih vozil. Ljudje so odhajali na izlete, v gore, na vikend, skratka, odhajali so v neznanost. Ustavil sem se na mostu čez reko Soro in zrl v vodo. Zdela se mi je čista, kot še nikdar poprej. Lesketala se je v soncu kakor biseri, ki plavajo na vodi.

Ko sem prišel do „Svobode“, so mi prijatelji voščili dobro jutro.

Andrej Rozman, 4. c.

NA KMETIJI

Komaj ura zazvoni,
se stric v hlevu že mudi,
nato vstanem tudi jaz,
hitro umijem si obraz,
nato za stricem odhitim,
da konjička napojim,
in mu mrvo naložim.

Medtem iz kuhinje diši,
dobri žganci se hlade.
V veži mačkica sedi,
da tudi ona kaj dobi.
Čez dan smo pridno pomagali,
vmes pa tudi se igrali.
Ko po večerji sladko smo zaspali,
zjutraj sveži smo vstali.

Dernič Mojca, 2. c.

zavzetost pri likovnem pouku ...

Naš Racko

Naš Racko mi radek,
ampak je velik, siv, prijazen maček.
Ne vem, če miši lovi,
vem pa, da rad v kuhinji na klopi spi
Zelo rad je meso
in se vedno zbudi,
če v kuhinji lepo radiši.
Vsi ga imamo radi,
posebno še jaz,
ker mi, kadar sem sama,
vedno krajša čas.

Dimc Marjanca
2.c

program ob Dnevu žena za delavke Colorja ...

moj oče dela v tovarni

Medi velikega travnika blizu železniške proge stoji velika tovarna barva in lakov color. V tej tovarni dela tudi moj oče. Po poklicu je visoko-kvalificirani kuhar smol in vodja izmene. V tovarni se dobro počuti, saj ima tam dosti prijateljev. Dela v treh izmenah in to ponoči, popoldne in dopoldne. Nečkrat mi pripoveduje, kako je v tovarni. V prostori imajo veliko kotlov, v katerih kuhajo smolo. Nečkrat imajo sestanke delavskega sveta, v katerem sodeluje tudi moj oče. Tam se pogovarjajo o delu in proizvodnji.

Da svojega očeta sem ponosna, saj pridno dela v tovarni že 20 let.

Anita Krmelj

4. a.